Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1887. 36te Aargang.

Præsident Taylors Begravelse.

Fredag Morgen oprandt lys og klar over Saltsøstaden som næsten alle Sommerdage i disse Dale. Og dog hvilede der et stille, vemodigt Udtryk over Byen og Folket. De ledende Handelshuse vare dekorerede med Sorgeflor, og den Menneskeskare, som fra den tidlige Morgenstund besøgte Tabernaklet, hvor Præsident Taylors Lig laa til Skue, bar et Præg af Alvor og Sorg, der mere tydeligt end Ord viste, hvor højt den Afdøde var elsket af Folket.

Præsident Taylors Familie samledes i Gardo-Huset Kl. 6 om Morgenen, og Kl. 7 blev Liget bragt over i det store Tabernakel og den forsamlede Menneskemasse givet Adgang til for sidste Gang at beskue den elskede Leders Ansigt paa denne Side af Graven.

Fra Kl. 7 til Kl. 11½ vedblev en uafbrudt Skare at strømme ind igjennem Bygningen, og det antages, at 25,000 Personer passerede forbi den Afdødes Baare.

Liget stod i den aabne Plads foran Talerstolene; Ligkisten var efter den Afdødes Ønske lavet af Utah Grantræ, kulørt og poleret, saa det lignede Bjærgmahogni. Kisten var simpelt, men smagfuldt dekoreret med Sølv-Sirater. Paa Brystpladen var indgraveret:

Præsident John Taylor,
død den 25de Juli 1887 i en Alder af
78 Aar, 3 Maan. og 24 Dage.

Paa Fodenden af Kisten var anbragt en anden Sølvplade, hvorpaa var indgraveret:

Hellighed til Herren.
Hvil i Fred.

I Tabernaklet vare Talerstolene og Orgelet dekorerede i Sorgens Farver, Sort og Hvidt, og i den Fordybning, som Midtpartiet af Orgelpiberne danne i Fronten, var ophængt et særdeles veltruffet Portræt af den Afdøde i Staalstik. Paa Sakramentbordet vare flere smukke Blomster-Ornamenter anbragte, blandt hvilke udmærkede sig et Skjold med Indskrift:

„Frihedens Forkjæmper."

Et Neg af Hvedeax bar den Indskrift: „Vel gjort, Du gode og trofaste Tjener."

Kl. 12 var Tiden bestemt for Aabningen af Sørgegudstjenesten, og ved den Tid var den uhyre Bygning fuldpakket med Tilhørere. Paa Forhøjningen saas Apostlerne Lorenzo Snow, Franklin D. Richards og Heber J. Grant, Raadgiver D. H. Wells, Patriark John Smith, Præsident Angus M. Cannon af Salt Lake Stav, Præsident A. O. Smoot af Utah Stav og Patriarkerne Lorenzo D. Young og Joseph B. Noble. Paa den tredie Forhøjning vare Præsidenterne Jacob Gates, Horace S. Eldredge, Seymour B. Young og Abraham H. Cannon, Medlemmer af det første Præsidentskab for de Halvfjerds.

Medlemmerne af Præsident Taylors Familie havde Plads paa de Sæder, der vare anbragte umiddelbart foran Talerstolen.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Angus M. Cannon, som derpaa oplæste Præsident Taylors skrevne Bestemmelser angaaende hans Begravelse, der ere saalydende:

Saltsøstaden, den 17de Novbr. 1873.

Præsident B. Young.

Kjære Broder!

Da man har forlangt af mig en skreven Bestemmelse om Maaden, hvorpaa jeg ønsker at blive begraven, fremsætter jeg her Følgende:

Jeg har ingen Begjæring for nogen vis bestemt Form; men jeg skulde ønske mit Legeme vadsket rent og iklædt en ren, hvid Linnedklædning, Robe samt Sko, Forklæde og Hue osv. Lad Ligkisten være stor nok til at rumme mit Legeme uden at klemme det. Hvis jeg døer her, ønsker jeg at blive begraven i min egen Lod paa Begravelsespladsen. Lad Ligkisten være net og simpel, men stærk, lavet af Ceder eller rødt Træ eller Grantræ, som voxer paa vore egne Bjærge. Hvis af det Sidste, da overstrøgen med Farve eller Bejdsning, saa det ligner disse Træsorter. Lad mig hvile paa en let, Uld- eller Bomulds-Madras og en passende Hovedpude. Indeslut det Hele i en stærk, udvendig Kiste. Begravelses-Ceremonierne maa være saadanne, som ere brugelige iblandt de Hellige paa den Tid jeg døer.

En almindelig Stenplade maa lægges over Graven, og en Støtte ved Hovedet og Fødderne med en Indskrift, som giver mit Navn, Alder og Fødsel, saadan som vil tilfredsstille min Families Følelser.

Skulde jeg dø i Jacson County, Missouri, ønsker jeg ovenstaaende Bestemmelser satte i Udførelse saavidt som det er muligt.

Med Agtelse Deres Broder
John Taylor.

Koret og Forsamlingen sang i Forening Salmen:

„Da Kristi Kirke ved Guds Magt".

Bøn af Biskop Millen Atwood.

Koret sang atter en Salme.

Apostel Lorenzo Snow var den første Taler; han tog til Text Pauli Ord til Timotheum i det andet Brevs sidste Kapitel, 6te og 7de Vers:

„For jeg er nu rede til at ofres, og Tiden for min Bortgang er forhaanden. Jeg har stridt den gode Strid, fuldendt Løbet og bevaret Troen."

Efter Snow talte Apostlerne Franklin D. Richards og Heber J. Grant samt Raadgiver D. H. Wells, Præsident A. O. Smoot, Patriark Lorenzo D. Young, Ældste Joseph B. Noble og Præsident Angus M. Cannon.

Pladsen tillader os ikke denne Gang at give en Oversættelse af alle Talerne.

Til Slutning sang Koret en Hymne.

Efter Taksigelse af Patriark John Smith forlod den uhyre Forsamling langsomt Tabernaklet.

Ligtoget ordnede sig paa følgende Maade:

Held's Musikkorps, Ligvognen, Ogden Musikkorps, Familien, Operahusets Musikkorps, Første Præsidentskab, Tolv Apostle, Patriarkerne, Første 7 Præsidenter af de Halvfjerds, Olsens Musikkorps, Stavs Præsidenter, Højraadet, Koret, Præsidenterne for Højpræsterne, Sjete Wards Musikkorps, Præsidenter af de Ældstes Kvorum, præsiderende Biskopper, Provo Musikkorps, Biskopper og deres Raadgivere, Saltsøstadens Musikkorps, Præsidenter for Lærernes Kvorum, Præsidenter for Diakonernes Kvorum, Borgere i Vogne.

Ved Graven sang et udvalgt Kor, med megen Følelse den dejlige Salme: „O min Fader Du som throner".

Indvielsesbønnen opsendtes af Ældste Richard Ballantyne.

Saaledes endte denne storartede Begravelse, og for tredie Gang i de Sidste-Dages Hellige Historie sørger Folket, fordi Kirkens jordiske Leder er død. Og kom Slaget end ikke uventet fordi Præsident Taylors høje Alder, i Forening med Byrden af hans ansvarsfulde Kald, som Kirkens Leder under de forhaanden værende vanskelige Forhold, havde i den senere Tid nedbrudt hans, af Naturen stærke, Konstitution. Men alligevel er Sorgen iblandt Folket dyb og inderlig. Thi Præsident Taylors Standhaftighed, Dyd og Retskaffenhed vare Egenskaber, som Alle agtede ham for, og for hvilke de Hellige elskede ham som en trofast Fader og Ven.

Saa hvil da sødt i Fred, Du store Zions Kjæmpe! Saa længe der ere Hjærter, som slaa for Zions Sag i disse Dale, skal, medens Aarene henrinde i Tidens Strøm, dit Minde staa friskt og grønt. Den Uegennyttighed, Hengivenhed og Trofasthed, hvormed Du helligede dit Liv til Sandhedens Sag, skal lyse ud over kommende Slægter og begejstre dem til at følge dit Exempel. I Livet blev dit Blod blandet med Martyrernes, og hinsides Sløret skal Din Aand i Forening med deres fremrulle Frelsens store Sag iblandt de afdøde Millioner, indtil den første Opstandelses-Morgen skal vække de hensovede Troeshelte til at leve og regjere med Kongernes Konge og Herrernes Herre i Fredens tusindaarige Rige.

(Bikuben.)

Epistel fra Præsident Woodruff til de Hellige overalt i Verden.

Elskede Brødre og Søstre!

Formedelst Forsynets Styrelse er det atter faldet i vor Lod at sørge over en kjær Vens og Broders Bortgang fra denne Verden.

Denne Kirkes Profet, Ser og Aabenbarer, Ældste John Taylor, blev kaldet til Hvile den 25de Juli om Aftenen. Og vi, Eders Brødre, sørge med Eder over hans Død. Han har stridt den gode Strid og arvet en uendelig Herligheds Krone og er nu samlet med Joseph, Hyrum og Brigham.

Han er gaaet bag Sløret, men Gud er med os og vil trøste og inspirere os som hidtil. Fred være med Eder! Gud staar ved Roret, og Alt er vel. Ligesom i to tidligere Tilfælde i vor Historie paahviler det Ansvar, at præsidere over og varetage Kirkens Anliggender, de tolv Apostle. Med Guds Velsignelse og hans Folks Bønner, haabe

vi at være i Stand til at gjøre vore Pligter, indtil ogsaa vi ville blive lagte til Hvile.

Lader os som den Højestes Hellige give Gud vore Hjærter, medens vi leve her paa Jorden, hellige os ved at holde hans Bud, sørge for at have Olie i vore Lamper, sætte vore Huse i Orden og haabende og bedende imødese vor Frihedsdag, der nærmer sig med stærke Skridt.

Lader os, medens vi sørge over den Afdøde og holde hans Minde i Ære, stole paa Gud i Himlen, erindre de Levende, forene vore Hjærter og flittigt stræbe at paaskynde Zions Forløsning.

Lader os ikke yppe Strid med hinanden, men tilgive hverandre vore Synder, at den Helligaand kan være vor stadige Ledsager og Præstedømmets Lærdomme synke kvægende i vore Hjærter som Himlens Dug.

„Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte.“ Den Almægtige har i vore Dage aabenbaret Grunden hertil, men hvor uendelig Manges evige Haab har ikke lidt Skibbrud paa de skjæbnesvangre Rev — Kjærlighed til denne Verdens Rigdom, Menneskenes Ros og uretfærdig Udøvelse af Magt.

Lad hele Israel erindre, at det evige Præstedømme kun er beseglet paa os for at administrere Livets og Saliggjørelsens Ordinancer baade for de Levende og Døde, og at ingen Mand paa Jorden har Ret til at bruge dette Præstedømme i noget andet Øjemed end Embedets Forvaltning, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Kristi Legems Opbyggelse, til Himmeriges Riges Grundlæggelse og Zions Forløsning. Dersom vi forsøge at benytte det i et uretfærdigt Øjemed, ville vi tidligere eller senere tabe vor Magt, og vi ville ej være i Stand til at udføre Guds Hensigt.

Lader os derfor, elskede Brødre og Søstre, sky denne Verdens Forfængelighed, kaste Stolthed bort og være tro mod Gud, tro mod hverandre og tro mod de Pagter, vi have gjort. Lader os frigjøre os for Synden og dens Elskere og sætte vore Ansigter som Staal mod al Slags Ugudelighed. Da skulle vi, naar vi taalmodig følge Frelseren, en Gang vinde Sejr over Kjødet, Helvede og Graven. Vi ville vedblive at tilskrive Eder, naar Lejlighed gives, og Forholdene kræve det.

Med Bøn om, at Himlens og Jordens Herre, der holder Alt i sin Almagts Haand, vil opmuntre, trøste og velsigne Eder, forblive vi Eders Brødre i Evangeliets Pagt.

Paa de tolv Apostles Vegne:
Wilford Woodruff.

I August 1887.

Bibelens Historie.

(Sluttet fra Side 367.)

Bibelen udkom paa det franske Sprog i Aaret 1535. Oversættelsen blev udført af en Franskmand ved Navn P. R. Olivetan fra Noyon. Denne Oversættelse er anset som Kilden til alle franske Oversættelser. I det 16de Aarhundrede blev den reformerte Lære antaget af Tusinder i Frankrig, saa at Antallet af franske Protestanter efterhaanden voxede til to eller tre Millioner. Men Hugenotterne, som de der kaldtes, maatte lide uhørte Lidelser under Frank-

riges „allerkristeligste Konger." Paa den saakaldte Bartholomæusnat, den 24de August 1572 bleve ikke mindre end 2,000 Reformerte dræbte i Paris og i de øvrige Stæder og Landskaber bleve 30,000 myrdede som vilde Dyr, og Kongen selv skjød med et Jagtgevær fra Slottets Vinduer paa Nogle, som søgte at redde sig ved at krydse Sejnefloden i Baade. Herover holdt Paven i Rom en stor og højtidelig Taksigelsesfest og lod synge Te Deum. I de blodige Religionskrige, som udbrød og vedblev indtil 1593, bleve mere end hundrede Tusinde Bekjendere af den reformerte Lære Ofre for det ubarmhjærtige Had. Hundrede Aar senere besluttede den kongelige Tyran, Ludvig den XIV., at godtgjøre sit usle Livs Misgjærninger ved aldeles at udrydde Hugenotterne. Han tilbagekaldte Nantesediktet, ved hvilket Protestanterne havde erholdt fri Religionsøvelse, og befalede dem, ufortøvet at vende tilbage til den katolske Kirke. Da dette ikke strax blev efterkommet, men flere Tusinde Protestanter valgte hellere at udvandre, forbød han ved Dødsstraf den protestantiske Gudstjeneste og fastsatte Galejstraffen for dem, som forsøgte at udvandre; han lod tilsidst de protestantiske Kirker nedrive, tog Børnene med Vold fra Forældrene for at gjøre dem til Katoliker og straffede paa det blodigste enhver Modstand. I det sydlige Landskab Languedoc omkom som Følge heraf 100,000 Protestanter. Lige saa mange mistede Livet ved de kongelige Dragoner i Cevennerbjergene, og et endnu større Antal blødte til Døds i det øvrige Frankrig. Mange Tusinder lykkedes det at undfly, hvilke bleve venligt modtagne i Nederlandene og i London. Mere end 20,000 fandt Tilflugt og Understøttelse i Fyrstendømmet Brandenburg. Andre udvandrede til Amerika. Frankrig mistede paa nogle faa rædselsfulde Aar over 700,000 af sine Medborgere. Efter dette blodige Optrin opkom Revolutionen med sine skrækkelige Følger. Denne Revolution medførte en bedre Tid for Protestanterne, som under Napoleon den store erholdt Frihed til uforstyrret at udøve sin Religion. Under den forhen omtalte rædselsfulde Tid bleve næsten alle Bibler ødelagte og Skoler og Undervisningsanstalter tillukkede, hvorved et almindeligt Mørke hvilede over Landet. I de første Aarhundreder af den kristne Kirke var det ikke alene enhver Kristen tilladt selv at granske Guds Ord, men de opmuntredes endogsaa dertil. Man havde da ikke forglemt Herrens Formaning: „Randsag Skrifterne"; men allerede i det femte Aarhundrede raadede den katolske Kirke Lægfolk til ikke at læse alle Bøger i Bibelen, men foretrække blot at læse det nye Testamente, da det gamle ansaas for let at kunne blive misforstaaet. Da imidlertid efterhaanden allehaande mod Bibelen stridende Indretninger og Lærdomme begyndte at blive indførte i denne Kirke, saasom Helgendyrkelse, Præsternes Celibat, Jomfru Marias Tilbedelse og andre Vranglærer, mod hvilke Mange strede, saa fandt Paverne for godt mere og mere at afholde Lægmænd fra selv at undersøge og randsage og for om muligt at gjøre Bibelen aldeles utilgjængelig. „De Kristne," hed det, „skulle blot tro, hvad Præsterne sige dem, og hvo der vover at tvivle eller sige noget derimod er en Kjætter og bør straffes." Paa et Kirkemøde i Toulouse 1229 lod Pave Gregorius den IX. udgive det Forbud, at ingen Lægmand maatte eje en Bibel kun alene Salmerne. Kirkemødet i Tarragona 1234 erklærede den for en Kjætter, som ejede en Bibel og ikke inden otte Dage overleverede den til

Biskoppen for at brændes. Saaledes stod Forholdene, indtil Bogtrykkerkunsten blev opfunden, og Reformationen havde faaet Fodfæste, paa hvilken Tid Paven kom i stor Forlegenhed med sine Bibelforbud. Nu begyndte katolske Theologer at oplofte deres Røst og begjærede, at man skulde tillade selv de Ulærde at læse Bibelen. Erasmus af Holland virkede meget derfor, og tilsidst blev en katolsk Oversættelse paa det tyske Sprog foretaget. Aar 1545 sammentraadte det saa meget omtalte Kirkemode i Trient, paa hvilket den protestantiske Lære fordømtes, og alle Protestanter banlystes fra Kirken. Man vovede vel ikke her at forny det gamle Forbud mod at læse Bibelen, men forklarede, at om Nogen vilde læse Bibelen, maatte han dertil forskaffe sig Tilladelse af Biskoppen og at den, som læste Bibelen uden en saadan Tilladelse ikke kunde erholde Forladelse for sine Synder. Men snart skjærpedes dette af Paverne, og i Aaret 1622 befalede Gregorius den XV., at Lægfolk aldeles ikke maatte læse Bibelen i Folkesproget; derved er det forblevet indtil denne Dag.

Bibelen er blevet oversat paa henved to Hundrede forskjellige Sprog og er blevet trykt paa de fleste af disse Sprog, men eftersom det antages, at der findes omtrent 2000 forskjellige Sprog i Verden, saa findes der endnu mange Folkeslag, som ikke har haft Lejlighed til at læse Bibelen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Zion i de sidste Dage.

Enhver Inddeling har i tidligere Dage almindelig været ledsaget af en Indsamling. Grunden er den, at Herren ikke vil ihjælslaa den Retfærdige med den Ugudelige. (1 Mosebt. 18, 25.) At en Indsamling fra alle Nationer skal finde Sted i de sidste Dage er tydelig tilkjendegivet i de profetiske Udtalelser. Jesus siger selv: „Og han skal udsende sine Engle med stærklydende Basune, og de skulle forsamle hans Udvalgte fra de fire Vejr, fra den ene Ende af Himmelen til den anden." (Matt. 24, 3.) Mange antage, at dette er noget, som vil finde Sted i Himmelen; men de efterfolgende Vers viser, at det er et af Tegnene paa Menneskens Søns Komme, og Et, med hvilket Menneskene skulde blive bekjendte; thi ligesom vi vide, at Sommeren nærmer sig, naar Træerne knoppes, og Bladene springe ud, „saaledes og I", siger Jesus, „naar I se alt dette, vider, at han er nær for Døren." Hvis Menneskene vilde være uvidende om Indsamlingen, hvorledes kunde de da vide, „at han er nær for Døren"? Men uagtet Jesus tydelig fortalte sine Disciple, at der skulde ske en Indsamling, saa efterlod han dem dog i Uvidenhed om Stedet, hvortil denne Indsamling skulde ske. Sandsynligvis onskede de at vide Stedet, men de fik det Svar: „Hvor Aadslet er, der skulle Ørnene forsamles." Esaias siger: „Og han skal oplofte et Banner for Hedningerne, og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte i Juda af de fire

Jordens Hjørner.“ (Esa. 11, 12.) Paulus siger: „Forhærdelse er kommen over en Del af Israel, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet, og saa skal det ganske Israel frelses; som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme, og afvende Ugudelighed fra Jakob.“ (Rom. 11, 25—26.)

Uagtet denne store Indsamling, som vil finde Sted i de sidste Dage, fornemmelig vil gjælde Israels, saa viser det sig dog af de anførte Skriftsprog, at „et Banner“ skulde først oploftes for Hedningerne og et Zion beredes, hvorfra Befrieren skal komme og afvende Ugudelighed fra Jakob, og at Hedningernes Fylde skal først indgaa, forend Jakobs Sæd skal indsamles. Det er almindeligt antaget, at Zion er i Jerusalem og at dette er Stedet, hvortil Profeterne pege hen, naar de tale om Zion. Ordet „Zion“ mener: „de Rene af Hjærtet“, eller Guds Folk, som er af et Hjærte og et Sind; og om de bebo en Stad, da er den Stad Guds Folks Stad eller „Zions“ Stad. At der en Gang var et saadant Zion i Jerusalem vil Ingen benægte; men Profeten Micha siger: „Dens Hoveder domme for Skjenk, og dens Præster lære for Betaling, og dens Profeter spaa for Penge . . . . . Derfor skal Zion plojes som en Ager for Eders Skyld og Jerusalem blive til Stenhobe, og Husets Bjærg til Hoje i en Skov.“ (Mic. 3, 11—12.) Heraf vil det ses, at Zion skulde odelægges og Jerusalem blive til Stenhobe. Vi vilde her minde Læseren om, at det var denne frygtelige Dom, udtalt over dem paa Grund af deres Overtrædelse, der gjorde, at de ti Stammer omtrent 700 Aar f. Kr. bleve overvundne af Assyrierne og spredte omkring i det vestlige Asien, og vi have ingen Beretning om, at de nogensinde er vendt tilbage til deres Land igjen. Omtrent 600 Aar f. Kr. bleve Joderne bortførte i det babylonske Fangenskab og kun Faa vendte tilbage, medens de Ovrige bleve spredte omkring i de 127 Provindser, som da udgjorde det persiske Rige. Ved Jerusalems Ødelæggelse bleve Joderne, som da beboede Palæstina adspredte paa hele Jorden. Der er al Sandsynlighed for, at Israels Sæd blev blandet med Hedningerne, og at der gives Mange iblandt Nationerne, som ere af den udvalgte Sæd. Hosea siger: „Efraim blander sig iblandt Folkene, ... Fremmede fortære hans Kraft . . . . Efraim er ligesom en forlokket Due, som har ingen Forstand; de raabe paa Ægypten, og de gik til Assyrien. (Hos. 7, 8—16.)

Efter nogle Aarhundreder opkom de store Folkevandringer fra Asien, og Mængden udbredte sig lig en Strom over hele Europa. Israels Sæd, som var blandet med de asiatiske Folkestammer, blev nu fort ind i Europa, og vi kunne med Rette gjore det Spørgsmaal: Udgjor ikke Israel i Dag en stor Del af Jordens Befolkning? Er ikke Israel blandet med alle Folkeslag? Jo vísselig!

Med disse Fakta for Ojnene kunne vi forstaa, hvorfor „et Banner skal oploftes for Hedningerne“, og vi kunne ligesaa fatte Betydningen af Profetens Ord, naar han siger: „Og jeg vil samle det Overblevne af mine Faar af alle Landene, derhen jeg haver fordrevet dem, og jeg vil føre dem til deres Faare-Stier igjen . . . . Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at de skulle ikke ydermere sige: saa vist som Herren lever, som opførte Israels Born af Ægypti Land; men saa vist som Herren lever, som opforte og som lod Israels Huses Sæd komme tilbage af Nordenland, og af alle Lande, hvorhen jeg haver fordrevet dem, og de skulle bo i deres Land.“ (Jerm. 23.)

Vi ville nu spørge, hvilke ere deres Faare-Stier og hvor er deres Land? Læseren vil maaske svare: „Palæstina", men Jesus siger: „Jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti." (Joh. 10, 16.) For at vi rigtig maa forstaa dette, ville vi gjøre Læseren opmærksom paa, at Josef ikke fik nogen Arvelod iblandt de øvrige af Israels Stammer, dog erholdt han en Velsignelse af sin Fader, at hans Efterkommere skulde blive talrige og gaa over Muren ag udbrede sig til de evige Højes Grænser. (Se 1. Moseb. 49, 22—26.) Da Moses velsignede Israels Stammer siger han til Josef: „Hans Land være velsignet af Herren af den kostelige Frugt af Himmelen, af Duggen og af Dyber, som ligger neden under. Og af Solens Grødes kostelige Frugt, og af Maanens Fremførelses kostelige Frugt, og af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Højes kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde, og af hans Naade, som boede i Busken; den skal komme paa Josefs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre." (5. Moseb. 33, 13—16.)

Af den ovenfor anførte Velsignelse lære vi, at Josefs Land skulde ikke alene være frugtbar og fyldt med kostelige Frugter, frembragt ved Solens og Maanens Indvirkning; at det skulde være velsignet med Jordens rige Ertser; men vi lære tillige, at Landet skulde ligge neden under Arabien og være adskilt fra hans Brødre.

Vi kunne nu forstaa Aarsagen, hvorfor han ingen Arv fik iblandt sine Brødre og ligesaa, hvorfor hans Efterkommere skulde gaa ud over Muren (Verdenshavet). Amerika er det eneste Land paa Jorden, som svarer til denne Velsignelse.

Naar Profeten omtaler, hvorledes Herren i de sidste Dage vil samle Israel fra alle Nationer og indsætte dem i deres Arveland, udbryder han: „Paa den samme Tid," siger Herren, „vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de skulle være mit Folk" (Jerm. 31, 1), og i det 9de Vers siger han: „thi jeg er Israels Fader, og Ephraim er min førstefødte Søn." Det ses heraf, at Ephraims Sæd vil blive den første Slægt i denne store Gjenoprejsning, og vi begynde nu at forstaa, hvad den gamle Jakob mente naar han i sin Velsignelse til Efraim sagde: „Ved dig skal Israel velsigne og sige: Gud sætte dig som Efraim og Manasse, og han satte Efraim for Manasse." (1. Moseb. 48, 20.)

Vi have allerede vist, at Efraim er blevet blandet med Folkene, og vi begynde nu at indse Grunden til, at „et Banner skal oprejses for Hedningerne"; thi denne spredte Sæd maa først oprejses og indsamles; men eftersom den indskrænkede Plads, som blev givet til Efraim i Palæstina, ikke vil rumme denne blandede Sæd, saa har Herren forordnet denne Afkom en anden Plads fjernet fra Juda; „thi Efraim skal ikke være nidkjær imod Juda og Juda skal ikke trænge Efraim." (Esa. 11, 13.) Vi ville nu henlede Læserens Opmærksomhed paa Esaias' 18de Kapitel. I dette Kapitel omtales et Land under Vingers Skygge paa hinsides Morlands Floder. At dette Land var Amerika, derom kan der ikke være Tvivl; han stod i Palæstina og skuede i Vesten over Ægyptens Floder paa hinsides hvilket han saa et Land udstrakt i Form af Vinger. Dette Billede og denne Beliggenhed betegner Amerika saa bestemt, at al Tvivl maa forsvinde med Hensyn til, enten Profeten mente dette eller ikke. I dette Land skulde et trækket og plukket Folk forsamles, hvilket skulde blive bekjendt for Alle;

thi Profeten siger: „Alle Indbyggere i Juda, og I som bo paa Jorden, I skulle se det, naar man opløfter Bannere paa Bjergene og skulle høre, naar man blæser i Trompeten.“ Det ses ligesaa, at Profeten forkyndte en svær Dom over Landets Indbyggere, der skulle blive til Føde for Rovfuglene og Dyrene i Landet. „Paa samme Tid skal frembæres Skjenk til den Herre Zebaoth fra det trækkede og plukkede Folk og af et forfærdeligt Folk, fra det blev et Folk og hidindtil, et Folk, hvorudi her og der Maalesnorene ere udstrakte og er nedtraadt, hvis Land Floderne have hentaget, til den Herre Zebaoths Navns Sted, til Zions Bjerg.“

Af det sidst anførte Skriftsted lære vi, at det trækkede og plukkede Folk skulde tjene Herren, og at Stedet, hvor de skulle bo, skulde være hentaget af Floderne og endelig, at Stedets Navn skulde være „Zions Bjerg“. Disse Udtryk af Profeten ere meget tydelige og af en saa betegnende Karakter, at det er endog mere sikkert, end om han havde givet os selve Navnet (Amerika); thi de Udtryk, han har benyttet sig af, ere passende, selv om det havde faaet et andet Navn. I dette Lands Bjerge skulde „et Banner“ opløftes, et trækket og plukket Folk samles omkring det, medens alle Indbyggere paa Jorden skulde se derpaa, og dette Folk skulde frembære Skjænk til den Herre Zebaoth.

For endnu yderligere at stadfæste dette Faktum ville vi anføre Mich. 4de Kapitel. Efter at han i det foregaaende Kapitel har beskrevet det gamle Zions Ødelæggelse, udbryder han: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top og det skal ophøjes over Højene og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaa og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem.“ I det ovenfor anførte ere Klippebjergene saa nøje beskrevne, at vi ikke kunde gjøre det bedre med det samme Antal Ord. Dette Land er beliggende fra 4—12 Tusind Fod over Havfladen og er meget ophøjet over det gamle Zions Bjerg i Jerusalem. Folk fra mange Nationer samles dertil for at lære om Guds Veje og vandre paa hans Stier, og de opføre Templer til den Herre Zebaoths Navn.

Konferencemøder ville blive afholdte i de forskjellige Konferencer som følger:

Kristiania	den	8de	og 9de	Oktober.
Stockholm	„	15de	„ 16de	„
Norrkjøping	„	22de	„ 23de	„
Kjøbenhavn	„	29de	„ 30te	„
Aalborg	„	5te	„ 6te	November.
Aarhus	„	12te	„ 13de	„
Skaane	„	19de	„ 20de	„

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Emigranterne, der afgik herfra den 18de August d. A., forlode New York den 9de dennes i god Tilstand.

Var han en Profet?

(Fortsat fra Side 359.)

I Ovenstaaende er det Følgende forudsagt:

Først. Mormons Bog skulde blive fremført og bragt til Hedningerne, af hvilke mange skulle annamme den.

Andet. Efter at den havde været bragt til Hedningerne, skulde den blive bragt til Amerikas gamle Beboeres Efterkommere, Indianerne, og de skulle blive bragte ind i deres Forløsers Sti ved Lydighed til det Budskab, som Bogen indeholdt.

Denne Profeti blev nedskrevet, førend Begivenhederne begyndte at blive opfyldte; og Begivenhederne ere af en saadan Beskaffenhed, at menneskelig Visdom ikke kunde forudse dem. Vi komme nu til det Spørgsmaal: Er denne Profeti bleven opfyldt? Som Svar herpaa ville vi blot henpege til det Faktum, at Jesu Kristi Kirke tæller et Medlemsantal af henved to hundrede Tusinde fra de hedenske Nationer, hvilke alle tro paa Mormons Bog; og naar hertil føjes de Tusinder, som ere døde i Troen paa denne Bogs Guddommelighed, da vil man let indse, at denne Del af Profetien er opfyldt. Med Hensyn til den anden Del, nemlig: at disse Hedninger, som tro, skulde bringe Bogen til Efterkommerne af dem, som skrev den, da behøve vi kun at pege til det Faktum, at Tusinder af Indianerne have annammet den, og at Værket har stor Fremgang iblandt dem i Arizona, ny og gamle Mexiko, især paa sidstnævnte Sted. De Indfødte paa Sandwichs Øerne og paa Ny Zeeland ere uden Tvivl af samme Folkerace som de amerikanske Indianere, og deres Forfædre rejste uden Tvivl fra Amerika til disse Øer.

Idet vi omtale den Fremgang, som dette Værk har iblandt de gamle Indbyggeres Efterkommere i Amerika, mindes vi en Udtalelse i en Aabenbaring, givet af Josef Smith i Marts 1831.

„Men forend Herrens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørkenen og Lamaniterne udspringe som Rosen. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene og blive forsamlet paa det Sted, som jeg (Herren) har beskikket". (Pagtensbog Side 183.)

Det maa erindres, at paa den Tid, da denne Profeti blev udtalt, udgjorde Missouri-Floden den vestlige Grænselinie af de Forenede Stater, og det kom aldrig i de Helliges Tanker, at de nogensinde skulde nedsætte sig i Klippebjergene. Dog er der her en bestemt Erklæring, at Zion skulde blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene; og det Faktum, at Guds Hellige, der udgjøre Guds Zion, nu ere nedsatte i Klippebjergene og have opfyldt Dalene til en Udstrækning af henved to Hundrede Mile med blomstrende Stæder og Byer; med Marker og Haver, der frembringe i sin Styrke; med Frugthaver og Vingaarde, hvis velsmagende Frugt modner i Efteraars-Solens Straaler; med Kvæg og Faar paa de Tusinde Høje; med hyggelige Hjem for tilfredse Kvinder og Børn, hvis muntre Latter og Glædes Raab blandes med Lyden af Industrien, der velsigner de Hellige med Overflødighed og Fred, er et Vidnesbyrd for dens Sandhed. Ingen kan betragte de Ting, som møder ham i Utah, uden at udbryde: „Zion blomstrer i Sandhed paa Højene og glæder sig paa Bjergene!" og naar han saa erindrer, at Alt, hvad der møder Øjet og glæder

Hjærtet, blev forudsagt ved Profetiens Aand sexten Aar førend de Hellige kom til Bjergene og paa en Tid, da det syntes at være ligesaa usandsynligt som det nu er, at de Hellige skulde nedsætte sig i Dalene mellem Himalaya Bjergene i Asien. Det er umuligt at betvivle den Mands guddommelige Inspiration, som forudsagde alle disse Ting. Naar man tillige ser, at et betydeligt Antal Lamaniter ere grebne af Mormons Bogs Lærdomme og antage Industriens og Civilisationens Skikke, da viser det sig, at Tiden nærmer sig, da de skulde udspringe som en Rose og at det, som er talet angaaende dem, vil blive opfyldt.

Men lad os vende tilbage til den profetiske Forudsigelse, som Engelen udtalte til Josef Smith i September 1823, idet han, talende om Pladerne og Hensigten, hvorfor de vare opbevarede, udbrød:

„Ved dem vil Herren gjøre en stor og forunderlig Gjerning; de Vises Visdom skal forgaa og de Forstandiges Forstand skal skjule sig, og de, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Vildfarelse, skulle skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret; men de Troendes Hjærter skulle trøstes ved Tegn og Undere, ved Gaver og Helbredelser, ved Guds Krafts Tilkjendegivelse og den Helligaand."

At disse Ord ere blevne opfyldte er klart for dem, som ere bekjendte med de Sidste-Dages Helliges Historie. Hvem er der, som ikke ved, at Mormonismen er et forunderligt Værk og er betragtet som saadant af de mest forstandige Mænd, som have besøgt de Hellige i deres Hjem og er bleven bekjendt med deres Historie, og hvad de have udrettet? Dette forunderlige Værk er bleven udført ved Mænd, som have antaget Mormons Bog for Sandhed, derfor ifølge Englens Ord har Herren udrettet et stort og forunderligt Værk ved disse Plader.

Hvor er den vise Mand, der har foretaget sig at omstyrte Mormonismen enten ved Argument eller ved fjendtlig Lovgivning, hvis Daarskab ikke er bleven aabenbaret for Verden; hvis Forstand ikke har skjult sig, og hvis Visdom ikke er blevet til Intet? Lad Historien af dem, som have forhindret Fremgangen af det store Sidste-Dages Værk, besvare Spørgsmaalet. Lad de Forenede Staters Lovbøger, fordærvede som de ere med specielt og hadefuld Lovgivning imod de Hellige — Lovgivning, som er en Skamplet paa det nittende Aarhundredes pralende Oplysning og truer Frihedens Grundvold, bære Vidnesbyrd om, at de Vises Visdom er blevet til Intet, og at de Forstandiges Forstand har skjult sig.

„De, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Vildfarelse, skulle skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret." Det er et mærkværdigt Faktum, at næsten enhver Pøbelhob, der har forfulgt de Hellige, fordrevet dem fra deres Hjem, brændt deres Huse og ødelagt deres Ejendele, som have pidsket, mishandlet og myrdet de Ældste, have været ledte i deres djævelske Handlinger af saakaldte Gejstlige, Mænd, som foregive, at de kjende Sandheden, men vandre i Vildfarelse. Endvidere er enhver Agitation, som har oprørt den populære Fordom til Vrede, indtil Mormonernes Ødelæggelse ved Lovgivning fordredes, er bleven paabegyndt og vedligeholdt af den samme Klasse af Mænd, som have „skjælvet af Vrede", fordi der virkelig var mere Styrke og Gudfrygtigheds Kraft i Jesu Kristi Evangelium, som blev aabenbaret til Josef Smith, end i de theologiske Systemer, som ere oprettede af Menne-

sker, hvis smuldrende Bygninger disse Baals Præster næppe kunne opholde længere.

„Men de Troendes Hjærter skulle trøstes ved Tegn og Undere, ved Gaver og Helbredelser, ved Guds Krafts Tilkjendegivelse og ved den Helligaand. At denne Del af Profetien er bleven opfyldt, der blev udtalt, førend en eneste Person var bleven døbt, og førend Kirken var bleven organiseret, kan bevidnes af Kirkens mange Tusinde Medlemmer, af hele Kommuner, der har beseglet deres Vidnesbyrd med større Lidelser, flere Taarer og Martyrer end noget andet Folk i vore Dage; dog have de Trofastes Hjærter i alle de Lidelser og Bespottelser, som de have gjennemgaaet, de Grusomheder, som de have været underkastede, og de Farer, som de have mødt, saavel som dem, der nu truer deres Fred, været glædet ved den Helligaands opmuntrende Indflydelse, der tilhviskede dem i alle Omstændigheder: „Frygt ej, jeg er med Dig, vær kun ved godt Mod", og saaledes opfyldtes Profetiens Ord, hvoraf vi kunne vide, at han var inspireret af Gud.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Vi leve i en Tidsalder, hvor man snart ikke mere forundrer sig over de storartede Opfindelser, der Aar for Aar blive gjorte, og man er næsten kommen til den Overbevisning, at hvilket som helst ønskeligt Resultat kan opnaas ved Kjendskab til og Brugen af Naturens skjulte Kræfter og Materialier. Der er nu saaledes opfundet et elektrisk Apparat (Telantograph), ved Hjælp af hvilket en Mand kan underskrive en Vexel paa Tusinde Miles Afstand. Denne Opfindelse egner sig i Særdeleshed for Bankierer og Forretningsmænd, der ønske at forebygge Falskneri ved Pengeomsætning i lang Afstand. Indgraveringer, Tegninger osv. lade sig paa samme Maade forplante.

Et Lydforplantningsapparat, opfundet af Edison, der trods sine udmærkede Egenskaber aldrig har været synderlig brugt, er nu af et West Virginia-Firma blevet taget i Brug. Ved Hjælp af denne Maskine blive Bogstaverne skrevne samtidig med Udtalelsen af Ordene. Man kan ikke nægte, at Kunsten paa Mekanismens Omraade stiger.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **N. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).